

gospodarske, obrtniške in národne.

Izhajajo vsako sredo po celi pôli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 gold. 40 kr., za pol leta 1 gold, 70. kr., za četrt leta 90 kr., pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gold., za pol leta 2 gold. 10 kr., za četrt leta 1 gold. 10 kr.

V Ljubljani 22. avgusta 1888.

Obseg: Skladišče za dolensko vino. — O mlatilnici. — Kako je rediti telice. — Razpis. — Zemljepisni in narodopisni obrazi. — Trgovinska in obrtna zbornica. — Naši dopisi. — Noviĉar.

Gospodarske stvari.**Skladišče za dolensko vino!**

V sedanjih okolščinah bi bilo potrebno skladišče za dolensko vino. potrebno ravno tako za Gorenjce kakor za Dolenjce!

Čim dalje „se vrti časa kolo“, tem huje nas tarejo reve in nadloge, a ž njimi se poraja tem silnejša želja, da bi se jih oprostili vsaj nekoliko oddahnili. Pomagati pa si je mogoče le tam, kjer se je vedno rastoči konkurenciji moči ustavljati s primernimi sredstvi. A mi? Železnica nam donaša iz daljših krajev blaga, kakeršnega si le želeti moremo, Dolenjec pa svojega vina niti po domači deželi ne more razpeljavati, ker nima železnice. Mari naj krošnjari ž njim! Vsakdo, ki bi rad izpil kupico dobre kapljice, pa tudi ne more kar na Dolensko po njo. Opravljajo nam to vinski trgovci in prodajajo vino na debelo ali pa tudi na drobno. Toda vino, morebiti že na prvi postaji ne prav božje, prebiti mora večkrat še na drugi in tretji postaji kemijske poskušnje, tako da pride precej drugačno uživalcem v usta; cena pa mu poskoči za 33—50% ali pa še za več.

Ni torej čudo, da so začeli ljudje misliti, kje bi se dalo kaj cenejšega dobiti. In glej! Tam doli na Hrvatskem nekje nahaja se dobra (?) kapljica in po ceni. Začno jo poskušati zdaj tu zdaj tam, in ker ni draga, jame se širiti. In sedaj — prepljavlja že naše kraje. Umetno vino sicer nima tako prijetnega okusa, in tudi glava rada boli po njem, ali kislikasto je in alkoholnato, torej pravemu vinu podobno in, kar je glavna stvar, cenejše je nego cviček. Čuje se celo, da pokupijo Hrvatje sami mnogo tega vina, pomešajo s svojim naravnem in to zmes prodajajo tujcem. — Toda to bodi kakor hoče; istina je, da se umetno vino čedalje bolj širi, v škodo vinskim pridelovalcem in uživalcem.

Koliko drugače bi bilo, ako bi napravili skladišče za dolensko vino! Pomagano bi bilo obema; pridelovalec bi lahko oddajal svoje vino, in kdor bi ga hotel piti, dobil bi ga tudi lahko in po primerno nizki ceni. Prekupci, posredovalci in popravljači bi odpali, cena pa bi se za uživalce gotovo precej znižala. Skladišče na pravem mestu s primernim službenim osebjem bilo bi prava dobrota. Ponujano vino bi se vselej poskusilo, kemijski preiskalo in potem uvrstilo. Plačevalo pa bi se po dobroti. In ako bi se oddajalo tudi v manjši množini: po 1 hl. ali vsaj po 1/2 hl., kupovali bi ga tudi posamezni kmetovalci prav radi. Skladišče pa bi ne smelo biti preveč od rok, ampak tako, da bi vsakdo, ki ima v mestu kak opravke, kar spotoma lahko dobil vina. Na ta način dobilo bi se za pošten denar tudi pošteno vino, umetni čorbi pa bi se porinil prvi zapah pred vrata.

F. Š.

O mlatilnici.

Tudi pri nas kupujejo kmetovalci vedno več kmetijskih strojev, k čemur jih ni prisililo tolikaj prepričanje o veliki koristi dobrega stroja kolikor sila, ker ni moči dobiti dovolj dobrih, treznih in zanesljivih delavcev. Zlasti dobrih mlatičev dobi gospodar kaj težko v pravem času, zato je pa mlatilnica najbolj razširjen gospodarski stroj pri nas. Z veselo prikaznijo, da so naši gospodarji začeli rajši uporabljati kmetijske stroje, pa je žalibog v zvezi manj vesela prikazen, da vsiljujejo našemu poštenemu in zaupljivemu kmetu prekanjeni židovski trgovci slabe ali neprimerno drage stroje. Na tem mestu opozarjamo v noviĉ gospodarje naše, nikar ne kupujte strojev od potujoĉih trgovcev, ampak obraĉajte se za svet do kmetijske družbe. Njej je dolžnost, da vam prav svetuje. Ali mari kedo meni, da potujoĉ agent živi ob zraku? Nikakor ne! Njegove popotne stroške

